

“मीठे बच्चे— देह सहित सबै कुरा भुलेर एक बाबालाई याद गर, तब भनिन्छ सहोदर बच्चा। यस पुरानो दुनियाँबाट अब तिमी बुद्धि हट्नु पर्छ।”

प्रश्नः— बाबाको ज्ञान कुन बच्चाहरूको बुद्धिमा सजिलै बस्छ?

उत्तरः— जो गरिब बच्चाहरू छन्, जसको मोह नष्ट छ, अनि बुद्धि विशाल छ, उनको बुद्धिमा सारा ज्ञान सहज बस्छ। बाँकी जसको बुद्धिमा रहन्छ— मेरो धन, मेरो पति..... उसले ज्ञानलाई धारण गरेर श्रेष्ठ पद प्राप्त गर्न सक्दैन। बाबाको बनेपछि पनि लौकिक सम्बन्धहरूलाई याद गर्नुको मतलब कच्चा सगाइ छ, उसलाई भनिन्छ सौतेला।

गीतः— मरना तेरी गली में.....

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरूले गीतको अर्थ त आफैं बुझ्थौ होला। अब जीवन छँदै आएर बाबाको बन्नुछ। अनि पुरानो दुनियाँ, जसलाई रौरव नर्क भनिन्छ, यसलाई भुल्नु पनि छ, अनि छोड्नु पनि छ नै। रौरव नर्कलाई भुलेर फेरि स्वर्गलाई याद गर्नु छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर आफ्नो पितालाई याद गर्नु छ। पुरानो दुनियाँ बुद्धिबाट हट्नु पर्छ। यसको लागि पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। यो हो जन्म-जन्मान्तरको कर्मबन्धन। एक जन्मको होइन, जन्म-जन्मान्तरको कर्मबन्धन हो। कति पाप, को-को सँग गरेका छौ, त्यो सबै जन्म लिएर भोग्नु पर्छ। त्यसैले यस कर्मबन्धनको दुनियाँलाई भुल्नु छ। यो छी-छी दुनियाँ हो, पतित शरीर हो नि, यसबाट मोह मेटाउनु छ। गरिबहरूको मोह सजिलै मेटिन्छ, धनवानहरूको मुश्किलले मेटिन्छ। उनीहरू सम्झन्छन्— हामी स्वर्गमा सुख सँग बसेका छौं। गरिब दुःखी छन्। हुन त सारा संसार नै गरिब छ, फेरि उनीहरूमा पनि जो गरिब छन् तिनीहरू तुरुन्तै ज्ञानमा चल्छन्। उनको लागि नै बाबा आउनु हुन्छ। गरिबहरूलाई धेरै वर्सा मिल्छ। सबै सेन्टरहरूमा हेर, धनवान् मुश्किलले टिक्न सक्छ। स्त्रीहरू पनि गरिब घरकै आउँछन्। धनवानलाई त पतिबाट सुख मिल्छ, त्यसैले त्यसबाट बुद्धियोग टुट्न सक्दैन। गरिबहरू नै प्रायः ज्ञान लिन्छन्। बाबा हुनु हुन्छ नै गरिब निवाज (गरिबलाई दया गर्ने)। उहाँलाई नै सबैले याद गर्छन्। तर ड्रामा अनुसार भक्तहरूले भगवानलाई जान्दैनन्। भगवान् त हुनु हुन्छ नै भक्तहरूको रक्षक। भक्तिको फल दिनेवाला, सद्गति दाता एक बाबा हुनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरू बाबाद्वारा अहिले ज्ञानको कुरा सुनिरहेका छौ। यो ज्ञान उनै बच्चाहरूको बुद्धिमा बस्छ, जसको बुद्धि विशाल छ, मोह नष्ट छ। जसको बुद्धिमा रहन्छ— मेरो पति, मेरो धन आदि, उसले उच्च पद प्राप्त गर्न सक्दैन। पद उनैले प्राप्त गर्छन् जसले रचयिता र रचनाको परिचय दिन्छन्। बाबालाई नजानीकन वर्सा कसरी मिल्छ? साजनलाई केवल साजन भनेर मात्र फाइदा हुन सक्दैन। नजानेसम्म साजन सँग सगाइ (मगनी) कसरी हुन सक्छ? कन्याको सगाइ हुन्छ भने उसलाई चित्र आदि देखाउँछन्। फलानोको बच्चा हो, यस्तो पेशा छ। पहिले देखाइदैनथ्यो, यत्तिकै विवाह गराइदिन्थे। फेरि पनि उसको पेशा त बताउँछन् नि। यहाँ कोही-कोही बच्चाहरू आफ्नो पिता अथवा साजनलाई जान्दै जान्दैनन् भने सगाइ कसरी हुन्छ? नम्बरवार छन्। कतिको कच्चा सगाइ छ। पारलौकिक साजनलाई याद नै गर्दैनन्, लौकिक साजनलाई, लौकिक सम्बन्धी आदिलाई याद गरिरहन्छन् भने कच्चा सगाइ भयो। उनलाई सौतेले बच्चा भनिन्छ। पक्कालाई सहोदर बच्चा भनिन्छ। सहोदर बच्चाहरू धेरै कम छन्। भट्टीमा यति धेरै रहे तर तिनीहरूमा कति कच्चा पनि निस्किए। आफ्नो साजनलाई चिन्दै चिन्दैनन्। जसरी पारो हत्केलामा अडिन सक्दैन नि, त्यस्तै याद पनि मुश्किल छ। घरी-घरी भुलिहाल्छन्। २५-३० वर्ष चल्नेहरूले पनि पूरा याद गर्न सक्दैनन्। तिमीलाई थाहा छ— पारलौकिक साजन

२०७५ असोज २० शनिबार ६-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
स्वर्गको २१ जन्मको लागि महाराजा-महारानी बनाउनेवाला हुनु हुन्छ। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तलाई
जान्नेवाला हुनु हुन्छ। सजनीहरूलाई यति सम्झाउनु हुन्छ, तैपनि बुद्धिमा बस्दैन। बुद्धि पुरानो दुनियाँको
बन्धनहरूमा भट्किरहन्छ। म बन्धनमा छु भन्ने बुझ्दैनन्। सम्बन्ध त हुनु पर्छ एकैसँग। बाँकी सबै हुन् बन्धन।
बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ— एकै सँग सम्बन्ध राख, उहाँले तिमीलाई सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तको शिक्षा दिनु
हुन्छ।

तिमीलाई थाहा छ— आधाकल्प हुन्छ ज्ञानकाण्ड, आधाकल्प हुन्छ भक्तिकाण्ड। ज्ञानकाण्डमा त २१ जन्मको
लागि वर्सा मिल्छ। त्यहाँ हुन्छ सतोप्रधान फेरि सतोप्रधानबाट तल सतोमा फेरि सतोबाट झरेर रजोमा आउनु
छ। जब सतो पूरा हुन्छ, त्यसपछि ज्ञानकाण्ड पूरा हुन्छ। द्वापरबाट भक्ति सुरु हुन्छ। त्यो पनि पहिले सतोप्रधान
भक्ति हुन्छ। फेरि भक्ति पनि सतो-रजो-तमोमा आउँछ। व्यभिचारी भएपछि भक्ति फेरि झर्दै जान्छ। अब यो
बुझ्न र कसैलाई बुझाउन त धेरै सहज छ। तिमी बच्चाहरूले रौरव नर्कबाट सम्बन्ध तोडेर एक सँग राख्नु पर्छ।
एक बाबा सँग सम्बन्ध राख्ने अभ्यास गर। बाबालाई याद गरेमा नै विकर्म विनाश हुन्छ। गरिबले राम्रो सँग
मेहनत गर्छन्। त्यसैले बलिहारी गरिबहरूको छ। बाबा पनि गरिबहरूप्रति बलिहार जानु हुन्छ। सुरुआतमा
कति गोपहरू थिए, कति माताहरू थिए! कतिले छोडेर गए, बाँकी थोरै मात्र रहेका छन्। माताहरू पनि थोरै
रहे। हो, कुनै कुनै धनवान् कुलका पनि रहे। जस्तै क्वीन मदर, देवी आदि। अब तिमीले मूल कुरा सम्झाउनु
छ— जुन भगवानलाई सबैले याद गर्छन्, उहाँको परिचय के हो? पतित-पावन बाबा जसले राजयोग सिकाएर
नरबाट नारायण बनाउनु हुन्छ, उहाँलाई जान्दैनन्, त्यसैले पाप गरिरहन्छन्, बाबालाई गाली दिइरहन्छन्।
सम्मेलन त धेरै भइरहन्छन्। त्यहाँ गएर सम्झाउनेवाला धेरै बुद्धिवान् चाहिन्छ। सम्झाउनु पर्छ— तपाईंहरूले
वेदहरूको महिमा सम्झनु भएको छ? तर यसबाट कुनै फाइदा त हुँदैन। फाइदा त एक बाबाबाटै हुन्छ। जसलाई
हामीले जानेका छौं, तपाईंहरूले जान्नु भएको छैन। आउनुहोस्, हामी तपाईंलाई बुझाउनेछौं। बाबालाई
नचिनेसम्म वर्सा कसरी मिल्न सक्छ? बाबाको वर्सा हो मुक्ति-जीवन मुक्ति, गति-सद्गति। यो अक्षर बाबाले नै
सुनाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूले याद राख्नु पर्छ। अरू कुनै चीजबाट फाइदा छैन। बाबालाई र रचनाको
आदि-मध्य-अन्तलाई जान्नु छ। यसमा पनि आधाकल्प हुन्छ भक्ति काण्ड, आधाकल्प हुन्छ सद्गति,
ज्ञानकाण्ड। गर्न त सम्मेलन गर्छन्, तर स्वयं नै अलमलिएका छन्। केही पनि बुझेका हुँदैनन्। तिमीले सबैलाई
बाबाको परिचय दिनु छ। जब धेरैलाई परिचय मिल्छ तब भनिन्छ कमाल छ। यो त सारा सृष्टिको आदि-मध्य-
अन्तको रहस्य चित्रसहित बताइन्छ। माताहरूलाई बडो नशा रहनु पर्छ। पुरुषहरू मदत दिनको लागि तयार
छन्। डाइरेक्सन बाबा दिनु हुन्छ। गर्नु पर्ने कन्या-माताहरूलाई नै हुन्छ। आजकल कन्या-माताहरूको महिमा
धेरै हुन्छ। गभर्नर, प्रधानमन्त्री पनि माताहरू बन्छन्। एकातिर छन् ती माताहरू, अर्कातिर तिमी पाण्डव
सेनाका माताहरू छौ। उनीहरूको उमङ्ग धेरै छ किनकि उनको राज्य छ। तिमीलाई त ३ पाइला जमिन पनि
मिल्दैन।

बाबा तिमी बच्चाहरूलाई अनेक रहस्यहरू सम्झाइरहनु हुन्छ। तिमी अहिले स्वर्गको वर्सा प्राप्त गरिरहेका
छौ। साजन तिमीलाई शृङ्गार गर्नुहुन्छ, महारानी बनाइदिनु हुन्छ। यस्ता साजन सँग बुद्धियोग नराख्नु, यो त
ठूलो भूल हो। बच्चाहरूलाई सम्झाइएको त धेरै छ। तिमी केवल ज्ञान र भक्तिको अन्तर बताऊ। गायन
गरिएको छ— दुःखमा सिमरण सब करें, सुख में करे न कोई। सुखमा किन याद गर्छन् र? अहिले त्यो नयाँ

२०७५ असोज २० शनिबार ६-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
दुनियाँ स्थापना भइरहेको छ। तर सुखको वर्सा पनि पूरा लिनु पर्छ। माता-पिताले जान्दछन्, हरेक कति लायक
छन्। मृत्यु जब नजिक आउँछ, तब बताउनु हुन्छ तिमीले पुरुषार्थ पूरा गरेनौ, त्यसकारण यो हाल भएको हो।
धर्मराजले पनि बताउँछन्— तिमी कुन प्रकारको प्रजामा जान्छौ, कस्तो किसिमको नोकर-चाकर बन्छौ, सबै
बताउँछन्।

कोही बच्चाहरूले सम्झन्छन् आज मैले मुरली राम्रो सँग चलाएँ। तर होइन, यो त शिवबाबा आएर मदत
गर्नुहुन्छ। आफ्नो अहंकार हुनु हुँदैन। तिमीलाई त बाबा सिकाउनु हुन्छ, जुन तिमी सुन्दछौ। बाबा न भएको भए
तिम्रो मुरली कहाँबाट हुन्थ्यो? मुरलीधरका बच्चाहरू मुरलीधर बन्नु पर्छ। नत्र उँच पद प्राप्त गर्न सक्नेछैनौ।
हुन त केही न केही फाइदा हुन्छ, कसैले सेन्टर खोल्छन् भने धेरैको आशीर्वाद मिल्छ। यति समयसम्म पढाइ
पढ्यौ भने आफैं सेवा गरेर सेन्टर जमाउनु पर्छ। स्वयंले सिकेका छौ भने के अरूलाई सिकाउन सक्दैनौ?
ब्रह्माकुमारीको माग गर्छन् भने बाबा सम्झनु हुन्छ— सायद स्वयंमा यति ज्ञान छैन। बाँकी यहाँ आएर के गर्छन्?
बाबा त सम्झाउनु हुन्छ— बादल आउनु, रिफ्रेश भएर जाऊन्, वर्षा बर्षाउन्। नत्र त पद कसरी पाउने? मम्मा
बाबा भन्छौ भने गद्दी लिएर देखाऊ। मैले दिएँ, यो पनि कसैलाई अहंकार आउनु हुँदैन। तिमी केही पनि नदेऊ,
बाबा तिमीलाई कौडीको बदला हीरा दिनु हुन्छ— त्यो पनि छुट्छ। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकिलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) एक सँग सर्व सम्बन्ध राखेर बुद्धियोग अनेक बन्धनहरूबाट निकाल्नु छ। एक सँग पक्का सगाइ
गर्नु छ। बुद्धियोग भट्काउनु हुँदैन।
- २) बाबा समान मुरलीधर बन, मैले राम्रो मुरली पढेँ— यो अहंकारमा आउनु हुँदैन। बादल भरेर वर्षा
गर्नु छ। पढाइ पढेका छौ, त्यसैले सेन्टर जमाउनु छ।

वरदानः— न्यारापनको अभ्यासद्वारा सम्मान सहित पास हुने ब्रह्माबाबा समान भव

जसरी ब्रह्माबाबाले साकार जीवनमा कर्मातीत हुनु पूर्व न्यारा एवं प्यारा रहने अभ्यासको प्रत्यक्ष
अनुभव गराए, सेवामा कुनै कर्म बाँकी राखेनन्। न्यारा रहेर सेवा गरे। यो न्यारापनले हर कर्ममा
सहजै सफलता अनुभव गराउँछ। सेवाको विस्तार जतिसुकै वृद्धि गरे पनि विस्तारमा जाँदा
सारको स्थितिको अभ्यास कम नहोस् तब डबल लाइट बनी कर्मातीत स्थितिमा पुगेर डबल
ताजधारी, ब्रह्माबाबा समान सम्मान सहित पास हुनेछौ।

स्लोगनः— स्वयंलाई यस्तो शक्ति स्तम्भ बनाऊ, जसबाट धेरैलाई नयाँ जीवन बनाउने शक्ति प्राप्त होस्।

मातेश्वरीजीको महावाक्यः—

१— “आफ्नो वास्तविक लक्ष्य के हो?”

सुरु सुरुमा आफ्नो वास्तविक लक्ष्य के हो? यो जान्नु जरुरी छ। राम्रो सँग बुद्धिमा धारण गर्नु छ, तब नै
पूर्णरूपमा त्यस लक्ष्यमा उपस्थित हुन सकिन्छ। आफ्नो वास्तविक लक्ष्य हो— म आत्मा उहाँ परमात्माको

२०७५ असोज २० शनिबार ६-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
सन्तान हुँ। मूल रूपमा कर्मातीत हुँ, फेरि आफूले आफैंलाई भुल्नाले कर्मबन्धनमा आएँ, अब फेरि त्यो याद
आउनाले, यस ईश्वरीय योगमा रहनाले आफूले गरेका विकर्म विनाश गरिरहेका छौँ। त्यसैले आफ्नो लक्ष्य
भयो म आत्मा परमात्माको सन्तान हुँ। बाँकी जसले आफूलाई ‘हम सो देवता’ सम्झेर त्यस लक्ष्यमा स्थित
रहन्छन् भने फेरि जो परमात्माको शक्ति छ त्यो मिल्न सक्दैन। अनि तिम्रो विकर्म पनि विनाश हुनेछैन। अब यो
त हामीलाई पूरा ज्ञान छ, म आत्मा परमात्माको सन्तान कर्मातीत भएर भविष्यमा गएर जीवनमुक्त देवी देवता
पद प्राप्त गर्नेछु। यस लक्ष्यमा रहेमा त्यो तागत मिल्छ। अब यो जुन कुरा मनुष्य चाहन्छन्, हामीलाई सुख-
शान्ति-पवित्रता होस्, त्यो पनि जब पूर्ण योग हुन्छ तब नै प्राप्त हुन्छ। बाँकी देवता पद त आफ्नो भविष्यको
प्रारब्ध हो, हाम्रो पुरुषार्थ अलग छ, प्रारब्ध पनि अलग छ, त्यसैले यो लक्ष्य पनि अलग छ, हामीलाई यस
लक्ष्यमा रहनुछैन कि म पवित्र आत्मा आखिरमा परमात्मा बन्नेछु, होइन। तर हामीलाई परमात्मा सँग योग
लगाएर पवित्र आत्मा बन्नुछ, बाँकी आत्मालाई कुनै परमात्मा बन्नुछैन।

२- यस अविनाशी ज्ञानलाई अनेक नाम राखिएको छ

यस अविनाशी ईश्वरीय ज्ञानलाई अनेक नाम राखिएको छ। कसैले यस ज्ञानलाई अमृत पनि भन्दछन्, कसैले
ज्ञानलाई अञ्जन पनि भन्छन्। गुरुनानकले भने— ज्ञान अञ्जन गुरु दिया। कसैले फेरि ज्ञान वर्षा पनि भनेका
छन् किनकि यस ज्ञानबाट नै सारा सृष्टि हराभरा बन्छ। जति पनि तमोप्रधान मनुष्यहरू छन् तिनीहरू सतोगुणी
मनुष्य बन्छन्। ज्ञान अञ्जनबाट अन्धकार मेटिन्छ। यसै ज्ञानलाई फेरि अमृत पनि भन्दछन् जसबाट जो मनुष्य
पाँच विकारहरूको अग्निमा जलिरहेका छन्, त्यसबाट ठण्डा हुन्छन्। हेर, गीतामा परमात्मा साफ भन्नुहुन्छ—
कामेषु, क्रोधेषु... त्यसमा पनि पहिलो मुख्य हो काम, जुन ५ विकारहरूको मुख्य बीज हो। बीज भएपछि फेरि
क्रोध, लोभ, मोह, अहंकार आदि बिरूवा पैदा हुन्छ, त्यसबाट मनुष्यहरूको बुद्धि भ्रष्ट हुन पुग्छ। अब त्यसै
बुद्धिमा ज्ञानको धारणा हुन्छ, जब ज्ञानको धारणा बुद्धिमा पूर्णरूपमा हुन्छ तब नै विकारहरूको बीज खतम
हुन्छ। बाँकी संन्यासी त सम्झन्छन् विकारहरूलाई वश गर्नु भनेको धेरै कठिन कुरा हो। अब यो ज्ञान त
संन्यासीहरूमा छँदै छैन। त्यसैले यस्तो शिक्षा दिऊन् कसरी? केवल यत्तिकै भन्छन् मर्यादामा रहौँ। तर
वास्तविक मर्यादा कुनचाहिँ थियो? त्यो मर्यादा त आजकल टुटिसकेको छ, कहाँ त्यो सत्ययुगी, त्रेतायुगी
देवी देवताहरूको मर्यादा, जहाँ गृहस्थमा रहेर पनि कसरी निर्विकारी प्रवृत्तिमा रहन्थे। अब त्यो सच्चा मर्यादा
कहाँ छ र? आजकल त उल्टो विकारी मर्यादा पालन गरिरहेका छन्, एक अर्कालाई यस्तै मर्यादामा चलन
सिकाउँछन्। मनुष्यको पहिलो कर्तव्य के हो, त्यो त कसैले जान्दैनन्। यति नै प्रचार गर्छन्— मर्यादामा रहौँ, तर
यति पनि जान्दैनन् कि मनुष्यको पहिलो मर्यादा कुनचाहिँ हो? मनुष्यको पहिलो मर्यादा हो निर्विकारी बन्नु।
यदि कसै सँग यसरी सोधियो— के तपाईं यस मर्यादामा रहनु हुन्छ? जवाफ दिन्छन्— आजकल यस कलियुगी
सृष्टिमा निर्विकारी हुने हिम्मत छैन। अब मुखबाट कसैलाई मर्यादामा रहनुहोस्, निर्विकारी बन्नुहोस् भनेर त
कोही निर्विकारी बन्न सक्दैन। निर्विकारी बन्नको लागि यस ज्ञान तरवारबाट यी ५ विकारहरूको बीजलाई
समाप्त गर्नु पर्छ, तब नै विकर्म भस्म हुन सक्छ। अच्छा—